

DECYZJA KOMISJI**z dnia 17 lipca 2013 r.****w sprawie pomocy państwa SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] – przyznanej przez Włochy
(odroczenie uiszczenia opłaty wyrównawczej od mleka we Włoszech)***(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 4046)***(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)***(2013/665/UE)*

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag
zgodnie z przywołanym artykułem i uwzględniając otrzymane
odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Po otrzymaniu informacji o wejściu w życie, w dniu 27 lutego 2011 r., ustawy przekształcającej ustawę z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. w ustawę, na której mocy przyznaje się odroczenie spłaty raty opłat wyrównawczych od mleka, dokonywanych przez włoskich producentów mleka w ramach programu płatności ratalnych, zatwierdzonego na mocy decyzji Rady 2003/530/WE z dnia 16 lipca 2003 r. w sprawie zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy, którą Republika Włoch zamierza przyznać krajowym producentom mleka ⁽¹⁾, ⁽²⁾, Komisja zwróciła się do władz włoskich – w piśmie z dnia 17 marca 2011 r. – o przekazanie dalszych informacji w przedmiotowej sprawie.
- (2) Władze włoskie przesłały Komisji te dodatkowe informacje w piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r. zarejestrowanym w dniu 29 czerwca 2011 r.
- (3) Po przeanalizowaniu informacji dostarczonych przez władze włoskie oraz biorąc pod uwagę to, że odroczenie płatności, o których mowa, odbyło się bez uprzedzenia Komisji lub uzyskania jej zgody, w faksie z dnia 14 października 2011 r. służby Komisji poinformowały władze włoskie o wszczęciu sprawy dotyczącej niezgłoszonej pomocy, zarejestrowanej pod numerem SA.33726 (2011/NN).
- (4) Pismem z dnia 11 stycznia 2012 r. Komisja poinformowała Włochy o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do wspomnianego odroczenia i programu płatności ratalnych zatwierdzonego na mocy decyzji 2003/530/WE

zmienionej poprzez włączenie odroczenia, które stanowi nową pomoc (SA.33726 (11/C)), oraz zwróciła się do władz włoskich o przedstawienie w ciągu jednego miesiąca uwag dotyczących wszczęcia postępowania.

- (5) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia procedury została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowej pomocy.
 - (6) Komisja otrzymała odnośne uwagi od zainteresowanych stron. Przekazała je Włochom w celu umożliwienia im odniesienia się do nich.
 - (7) W e-mailu z dnia 13 lutego 2012 r. Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przesłało Komisji pismo, w którym władze włoskie wystąpiły o przedłużenie terminu przedstawiania uwag dotyczących wszczęcia postępowania. W faksie z dnia 21 lutego 2012 r. Komisja udzieliła żądanego przedłużenia terminu.
 - (8) W e-mailach z dni 26 kwietnia 2012 r. i 27 kwietnia 2012 r. Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przekazało Komisji odpowiedź władz włoskich dotyczącą wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 108 ust. 2 Traktatu.
 - (9) Władze włoskie nie odniosły się do uwag przedstawionych przez zainteresowane strony.
- II. OPIS**
- Decyzja Rady*
- (10) Zgodnie z art. 1 decyzji 2003/530/WE:

„Pomoc, jaką Republika Włoch zamierza przyznać producentom mleka poprzez dokonanie płatności na rzecz Wspólnoty kwoty należnej od producentów mleka z tytułu opłaty wyrównawczej w sektorze mleka i przetworów mlecznych za okresy od 1995/1996 do

⁽¹⁾ Obecnie z rynkiem wewnętrznym.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 23.7.2003, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. C 37 z 10.2.2012, s. 30.

2001/2002 i umożliwienie tym producentom spłaceniu należności w formie odroczonej płatności rozłożonej na kilka lat bez odsetek, w drodze wyjątku uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem pod warunkiem, że:

- spłata będzie w pełni zrealizowana w równych rocznych ratach oraz
- okres spłaty nie będzie dłuższy niż 14 lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2004 r.”.

Ustawa przekształcająca ustawę z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. w ustawę (ustawa nr 10 z dnia 26 lutego 2011 r., dalej zwana „ustawą nr 10/2011”)

- (11) Na mocy ustawy nr 10/2011 włączono do art. 1 ustawy z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. ustęp 12k, który przewiduje odroczenie do dnia 30 czerwca 2011 r. spłaty rat opłaty wyrównawczej od mleka, należnej do dnia 31 grudnia 2010 r. Koszt tego odroczenia został zapisany do ogólnej puli środków finansowych wynoszącej 5 mln EUR i obejmującej różne cele.
- (12) W piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r. władze włoskie wyjaśniły, że ekwiwalent dotacji tego środka został zapisany do puli na pomoc *de minimis* dla Włoch, przewidzianą w rozporządzeniu (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE ⁽¹⁾ w odniesieniu do pomocy *de minimis* w sektorze produkcji rolnej ⁽²⁾.

III. UZASADNIENIE WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA

- (13) Komisja podjęła decyzję o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu z następujących względów:

- władze włoskie wyraziły zamiar zapisania ekwiwalentu dotacji w odniesieniu do odroczenia płatności, o których mowa, do systemu „*de minimis*” przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1535/2007; jednak chodzi nie tylko o wątpliwości prawne dotyczące stosowania tego rozporządzenia, biorąc pod uwagę to, że władze włoskie nie dostarczyły żadnych informacji na temat tego, czy indywidualne i krajowe pułapy pomocy określone w tym rozporządzeniu zostały zachowane, lecz także o to, że samo rozporządzenie zakazuje przyznania pomocy *de minimis*, jeśli zwiększa ona kwotę pomocy państwa powyżej dopuszczalnego poziomu. Ponieważ pomoc zatwierdzona przez Komisję stanowiła maksymalną kwotę pomocy, jaką Włochy mogły przyznać swoim producentom mleka, dodanie ekwiwalentu dotacji związanej z odroczeniem płatności do systemu *de minimis* oznacza przekroczenie maksymalnej pomocy zatwierdzonej przez Radę;

- w rezultacie wynika z tego, że Komisja nie mogła wykluczyć możliwości przedmiotowego odroczenia obejmującego element pomocy (ze względu na równoważność z ekwiwalentem nieoprocentowanej pożyczki, dalej zwanej „pomocą powiązaną”); żadna z informacji przekazanych przez władze włoskie nie mogła uzasadnić tej sytuacji w świetle przepisów mających zastosowanie do pomocy państwa w sektorze rolnym (Wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013) ⁽³⁾;

- odroczenie stanowi naruszenie decyzji 2003/530/WE (gdyż jeden z określonych w niej warunków – tj. równe roczne raty – nie jest spełniony). Oznacza to, że cały system rozłożonych płatności staje się nowym systemem pomocy dla tych, którzy już z niego skorzystali (gdyż przekracza ramy określone w decyzji 2003/530/WE); takiej sytuacji zdaje się nie dopuszczać żaden przepis określony w wyżej wspomnianych wytycznych.

IV. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ WŁADZE WŁOSKIE W SPRAWIE WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA

- (14) W piśmie przesłanym pocztą elektroniczną w dniu 26 kwietnia 2012 r. władze włoskie poinformowały najpierw o stosowaniu systemu rozłożenia na raty opłat wyrównawczych od mleka, zatwierdzonego na mocy decyzji Rady 2003/530/WE, wyjaśniając, że systemem tym było objętych 11 271 beneficjentów. 9 965 beneficjentów (tj. 88,41% łącznej liczby) opłaciło swoje raty tych opłat terminowo do dnia 31 grudnia 2010 r. 1 291 beneficjentów skorzystało z odroczonego terminu płatności, a 15 beneficjentów nie uiściło żadnych opłat, co skutkowało ich wykluczeniem z programu.
- (15) Władze włoskie wyjaśniły następnie, że aby obliczyć ekwiwalent dotacji pomocy otrzymanej przez beneficjentów odroczenia, uwzględniono odsetki za okres od dnia 1 stycznia 2011 do dnia faktycznej spłaty rat, które podlegały odroczeniu, z zastosowaniem trzymiesięcznej stopy Euribor z dnia 1 października 2010 r. podwyższonej o 100 punktów bazowych (1,942%). Wyniki tych obliczeń wykazały ekwiwalent dotacji związanej z odroczeniem wynoszący pomiędzy 0,08 EUR i 694,19 EUR, a także to, że 1 187 z 1 291 beneficjentów odroczenia uzyskało pomoc nieprzekraczającą 100,00 EUR. Władze są zdania, że liczby te wskazują, że odroczenie płatności na mocy ustawy nr 10/2011 nie zakłóciło płynnego funkcjonowania programu płatności ratalnych, który nadal jest zgodny z przepisami decyzji 2003/530/WE, o czym świadczy to, że tylko 11,45% producentów uczestniczących w tym programie skorzystało z odroczenia.

⁽¹⁾ Obecnie art. 107 i 108 Traktatu.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 35.

⁽³⁾ Dz.U. C 319 z 27.12.2006, s. 1.

- (16) Z wyżej wymienionych powodów władze włoskie potwierdzają, o czym poinformowały w piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r. (zob. motyw 13 powyżej), że odroczenie przyznane w odniesieniu do płatności stanowi pomoc *de minimis*. Ponadto wskazują, że ustaliły, iż indywidualny pułap, o którym mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007, został w pełni zachowany, tak samo jak pułap wynoszący 320 505 000 EUR na okres trzech lat budżetowych, określony dla Włoch na podstawie tego samego rozporządzenia, oraz że ekwiwalent dotacji odnoszący się do odroczenia płatności wyniósł łącznie 50 877,41 EUR. Na koniec władze włoskie poinformowały, że są na etapie sprawdzania, czy pułapy te zostały zachowane, biorąc pod uwagę inne programy pomocy *de minimis* udzielonej w latach 2009, 2010 i 2011.
- (17) Jeśli chodzi o stanowisko Komisji, zgodnie z którym pomoc zatwierdzoną na mocy decyzji 2003/530/WE należało uznać, zważywszy na jej formę i wyjątkowy charakter, za jednorazową pomoc maksymalną, której nie można łączyć z żadną inną formą środka, władze włoskie podkreśliły przede wszystkim, że przedmiotowa decyzja uznaje istnienie wyjątkowych okoliczności, które skłoniły Radę do uznania pomocy za zgodną z art. 107 Traktatu, pod warunkiem spełnienia określonych warunków. Podkreśliły również to, że przeprowadzone kontrole wykazały zgodność programu płatności ratalnych z przepisami decyzji 2003/530/WE, mając na uwadze na to, że wszyscy producenci opłacili siódmą ratę, za wyjątkiem 15 producentów, którzy już wcześniej zostali wykluczeni z programu. Ich zdaniem wyjątkowy charakter okoliczności prowadzących do przyjęcia decyzji 2003/530/WE sam w sobie nie uniemożliwia odbiorcom pomocy zatwierdzonej przez Radę uzyskania dostępu do innych korzyści. Traktat odnosi się wyłącznie do wyżej wspomnianych wyjątkowych okoliczności, nie ograniczając przy tym w żaden sposób charakteru zatwierdzonej pomocy ani szczegółowych zasad jej wdrażania; po prostu stanowi, że odstępstwo od art. 107 i regulacji określonych w art. 109 Traktatu zależy od przyjęcia jednomyślnej decyzji w Radzie. W tym konkretnym przypadku wyjątkowy charakter, który doprowadził do przyjęcia decyzji 2003/530/WE, został w pełni odzwierciedlony w sposobie przyjęcia przedmiotowej decyzji, mianowicie na zasadzie jednomyślności, oraz odnosi się do okoliczności wymagających przyjęcia pomocy, a nie do samej pomocy.
- (18) Władze włoskie stwierdziły ponadto, że odroczenie płatności stanowi pomoc *de minimis* i że w związku z tym powinno się je uznać za odrębny środek, biorąc pod uwagę niski wskaźnik wykorzystania pomocy przez producentów, niską wartość przedmiotowych kwot oraz brak zmian programu płatności ratalnych, którego struktura pozostała taka sama zarówno w odniesieniu do łącznej liczby rat, jak i terminów wymagalności.
- (19) Na koniec władze włoskie jeszcze raz oświadczyły, że zgodnie z włoskim dekretem ministerialnym z dnia 30 lipca 2003 r. wdrażającym decyzję Rady uczestnicy programu płatności ratalnych są zobowiązani do zaniechania wszelkich działań prawnych dotyczących należnych opłat i że dłużnicy, którzy nie dokonali płatności, zostają wykluczeni z programu. Władze włoskie utrzymują, że warunek ten obejmowałoby uruchomienie procedur odzyskiwania należności, co doprowadziłoby do tego, że producenci składaliby nowe odwołania. Uzasadnione jest zatem uniknięcie sporów prawnych dotyczących zwrotu bardzo niskich kwot rozstrzyganych w drodze postępowań, których koszt przekracza kwoty do odzyskania. W tym kontekście władze włoskie powołują się na art. 32 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾, zgodnie z którym w uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie mogą zdecydować o niekontynuowaniu windykacji, gdy łączna kwota poniesionych i przewidywanych kosztów windykacji przewyższa kwotę do odzyskania. Według nich przepis ten powinien być stosowany do przedmiotowej sprawy przez analogię. W każdym razie podobne przepisy są również zawarte w art. 25 ust. 4 ustawy nr 289/2002 (ustawa finansowa z 2003 r.), zgodnie z którego przepisami kwotę 12 EUR uważa się za niską kwotę, która nie podlega zwrotowi. Spośród beneficjentów odroczenia 559 z nich otrzymało pomoc nieprzekraczającą 12 EUR.
- (20) W piśmie przesłanym drogą e-mailową w dniu 26 kwietnia 2012 r. władze włoskie przekazały wykaz beneficjentów odroczenia oraz kwotę pomocy, jaką każdy z nich otrzymał.

V. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ ZAINTERESOWANE STRONY W SPRAWIE WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (21) W dniu 7 marca 2012 r. Komisja otrzymała od strony trzeciej uwagi dotyczące wszczęcia postępowania.
- (22) Zainteresowana strona zasadniczo chciała się dowiedzieć, dlaczego Komisja ograniczyła wszczęcie postępowania do odroczenia płatności, o którym mowa w ustawie nr 10/2011, i nie rozszerzyła go do zakresu przepisów art. 40a ustawy nr 122/2010, które przewidują odroczenie płatności rat opłacanych w ramach dodatkowego programu płatności ratalnych określonego na mocy ustawy nr 33/2009, oraz zwróciła się do Komisji o odpowiednio rozszerzenie zakresu przedmiotowego postępowania. W tym względzie zainteresowana strona wskazała, że skarga dotycząca przepisów art. 40a ustawy nr 122/2010 została już przekazana Komisji i że Komisja zamknęła daną sprawę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

- (23) W dniu 10 marca 2012 r. Komisja otrzymała uwagi dotyczące wszczęcia postępowania od drugiej zainteresowanej strony.
- (24) Zainteresowana strona zwróciła Komisji uwagę na przepisy art. 1 ust. 4 dekretu z mocą ustawy nr 16/2012, na mocy których firmy mające trudności finansowe są uprawnione do zapłaty należnych kwot w regularnych ratach. Ponadto zwróciła się do Komisji o interwencję, wskazując, że środki te nie były zgodne z jednolitym rynkiem.
- (25) W dniu 14 marca 2012 r. Komisja otrzymała uwagi dotyczące wszczęcia postępowania od kolejnej zainteresowanej strony.
- (26) W tych uwagach zainteresowana strona również odniosła się do dekretu z mocą ustawy nr 16/2012, podkreślając wynikające z niego różnice w traktowaniu rolników oraz poprawność danych wykorzystywanych przez AGEA (*Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura* — włoska agencja płatnicza) do obliczania dodatkowej opłaty.
- (30) Sytuacja ta sprzyja niektórym przedsiębiorstwom, w szczególności gospodarstwom rolnym zajmującym się produkcją mleka.
- (31) Może mieć ona również wpływ na wymianę handlową, biorąc pod uwagę pozycję Włoch na rynku ⁽¹⁾.
- (32) Jednocześnie może zakłócić konkurencję, ponieważ przedsiębiorstwom będącym jej beneficjentami przyniósł *de facto* korzyść (za odroczeniem nie nalicza się odsetek i w związku z tym jest ono równoważne nieoprocentowanej pożyczce), której nie można by uzyskać w normalnych warunkach rynkowych i która postawiła te przedsiębiorstwa w korzystniejszej sytuacji konkurencyjnej w porównaniu z przedsiębiorstwami, które nie uzyskały takiej korzyści ⁽²⁾.
- (33) Jednak w świetle dodatkowych informacji dostarczonych przez władze włoskie w odpowiedzi na wszczęcie postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu należy ustalić, czy przedmiotowy środek można uznać za pomoc *de minimis* zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1535/2007 i w związku z tym nie uznawać go za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu.

VI. OCENA

VI.1. Obecność pomocy

- (27) Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (28) Przedmiotowy środek, a mianowicie pomoc związana z odroczeniem płatności (udzielenie nieoprocentowanej pożyczki, zob. motyw 13, tiret drugie powyżej), lecz także nowa pomoc wynikająca z naruszenia decyzji 2003/530/WE (nieopłacone odsetki od już wpłaconych rocznych rat oraz kapitał i odsetki, które nie zostały jeszcze opłacone w odniesieniu do pozostałych lat aż do upływu terminu spłaty rat, tj. do dnia 31 grudnia 2017 r.) (nowa pomoc, zob. motyw 13, tiret trzecie) podlegają następującej definicji:
- (29) Przedmiotowy środek stanowi działanie państwa, ponieważ wynika z prawa krajowego; jest on finansowany ze środków publicznych w tym sensie, że państwo włoskie, przyznając odroczenie płatności rocznej raty, przewidziane w decyzji 2003/530/WE, oraz tworząc w ten sposób nową pomoc, pozbawiło siebie możliwości otrzymywania przez określony czas pewnej sumy pieniędzy, którą można by przeznaczyć na inne cele.
- (34) W piśmie przesłanym e-mailem w dniu 26 kwietnia 2012 r. władze włoskie wyjaśniły, że odsetki związane z odroczeniem płatności wyniosły między 0,08 a 649,19 EUR. Stwierdziły ponadto, że przeprowadzone kontrole wykazały, że pułap określony dla Włoch na okres trzech lat budżetowych nie został przekroczony, lecz że musiałyby jeszcze zweryfikować, czy w przypadku połączenia pomocy *de minimis* w latach budżetowych 2009, 2010 i 2011 nadal istniałoby ryzyko przekroczenia indywidualnego pułapu.
- (35) Komisja może z pewnością stwierdzić, że kwota odsetek odnosząca się do odroczenia, rozpatrywana osobno, nie przekracza kwoty 7 500 EUR przewidzianej w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007. Komisja zauważyła

⁽¹⁾ W 2009 r. Włochy były piątym największym producentem mleka krowiego w UE, wytwarzając 11,364 mln ton mleka. W 2010 r. Włochy importowały 1 330 602 tony mleka, a eksportowały 4 722 tony mleka.

⁽²⁾ Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości do wykazania zakłócenia konkurencji wystarczy samo to, że poprawia się pozycja konkurencyjna przedsiębiorstwa poprzez udzielenie mu korzyści, której nie mogłoby ono uzyskać w normalnych warunkach rynkowych i której nie uzyskuje konkurujące przedsiębiorstwa (sprawa 730/79, *Philip Morris przeciwko Komisji*, [1980] Rec. 1980 s. I-2671).

ponadto, że łączna kwota pomocy przyznanej w drodze odroczenia, tj. 50 877,41 EUR, nie doprowadziła do przekroczenia pułapu 320 505 000 EUR przewidzianego dla Włoch w załączniku do przedmiotowego rozporządzenia. Jednak Komisja nie dysponuje żadnymi nowymi informacjami, które wskazywałyby na to, że indywidualny pułap wynoszący 7 500 EUR nie został przekroczony w żadnym przypadku, również biorąc pod uwagę wszelką pomoc *de minimis* otrzymaną przez tego samego beneficjenta w ciągu trzech lat budżetowych, ponieważ do dnia 26 kwietnia 2012 r. Komisja nie otrzymała od władz włoskich zaangażowanych w odnośne kontrole żadnych informacji. W związku z tym Komisja nie może stwierdzić, że indywidualny pułap pomocy został zachowany we wszystkich przypadkach, w szczególności z uwagi na to, że Komisja musi również uwzględnić nową pomoc wynikającą z naruszenia decyzji 2003/530/WE. Co więcej, Komisja musi zbadać przedmiotowy środek w całości (tj. pomoc związaną z przyznaniem odroczenia, przyznanie ekwiwalentu nieoprocentowanej pożyczki oraz nową pomoc wynikającą z naruszenia decyzji 2003/530/WE): z tego odroczenia skorzystało wielu beneficjentów (ponad 1 250) i kwota pomocy obejmuje również część głównej sumy (tj. sumy odpowiadającej rocznym ratom płatnym do dnia 31 grudnia w latach 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017) oraz odsetki, które znacznie przekraczają odsetki związane z odroczeniem płatności, uwzględnionym przez władze włoskie w celu poparcia swojej argumentacji.

- (36) Zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 „pomocy *de minimis* nie należy łączyć z inną pomocą państwa dotyczącą tych samych wydatków kwalifikowalnych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować przekroczeniem poziomu ustalonego przepisami wspólnotowymi dla specyficznych uwarunkowań każdego przypadku”.
- (37) W tym względzie Komisja już wskazała, wszczynając postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 2 Traktatu, że odroczenie to było dodatkiem do pomocy zatwierdzonej przez Radę, którą powinno się uznać za maksymalną kwotę możliwą do przyznania w tym kontekście.
- (38) Władze włoskie uważają ponadto, że odroczenie płatności powinno się uznać za odrębny środek, biorąc pod uwagę niski wskaźnik wykorzystania pomocy przez producentów, niską wartość przedmiotowych kwot oraz to, że w żaden sposób nie zmieniono

programu płatności ratalnych, którego struktura pozostała taka sama zarówno w odniesieniu do łącznej liczby rat, jak i terminów wymagalności.

- (39) Komisja nie podziela tej opinii. Rzeczywiście jasne jest, że odroczenie płatności jest bezpośrednio związane ze zwrotem, którego spłata ratalna jest szczegółowo określona w decyzji 2003/530/WE. W art. 1 ust. 1 tiret pierwsze tej decyzji wyraźnie stwierdzono, że spłata musi być realizowana w równych rocznych ratach. Nie można więc uważać, że odroczenie w żaden sposób nie jest powiązane z systemem ratalnym określonym w decyzji 2003/530/WE.
- (40) Władze włoskie kwestionują również to, że pomoc zatwierdzona przez Radę jest maksymalną kwotą, jaka może zostać przyznana producentom mleka. Twierdzą one, że w przedmiotowej decyzji uznaje się istnienie wyjątkowych okoliczności prowadzących do zatwierdzenia programu płatności ratalnych, lecz że ten wyjątkowy charakter sam w sobie nie uzasadnia braku możliwości wsparcia beneficjentów w inny sposób, ponieważ Traktat odnosi się wyłącznie do wyjątkowych okoliczności, nie ograniczając przy tym charakteru zatwierdzonej pomocy ani szczegółowych zasad jej wdrażania. W tym konkretnym przypadku wyjątkowy charakter, który doprowadził do przyjęcia decyzji Rady 2003/530/WE, został w pełni odzwierciedlony w sposobie przyjęcia przedmiotowej decyzji, mianowicie na zasadzie jednomyślności, oraz odnosi się do okoliczności wymagających przyjęcia pomocy, a nie do samej pomocy.
- (41) Komisja nie zgadza się z władzami włoskimi. W zasadzie mimo że art. 108 ust. 2 akapit trzeci Traktatu stanowi, że „Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że pomoc [...] jest uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym [...], jeśli wyjątkowe okoliczności uzasadniają taką decyzję”, a motyw 8 preambuły decyzji 2003/530/WE stanowi, że istnieją wyjątkowe okoliczności uzasadniające uznanie pomocy za zgodną ze wspólnym rynkiem, faktem pozostaje, że Rada sama – w sentencji decyzji – ustaliła, że pomoc uznaje się za zgodną z rynkiem wewnętrznym „w drodze wyjątku”, a nie „uwzględniając wyjątkowe okoliczności”. Termin „w drodze wyjątku” wyraźnie wskazuje na wyrażony przez Radę zamiar zwrócenia uwagi na przyznanie pomocy, przypisując jej wyjątkowy charakter pomimo istnienia wyjątkowych okoliczności, o których mowa w motywie 8 preambuły. Chociaż odniesienie się przez władze włoskie do jednomyślności może faktycznie wskazywać na to, że procedura była wyjątkowa, nie kwestionuje ono wyjątkowego charakteru pomocy określonego w przedmiotowej decyzji.

(42) Biorąc pod uwagę to, że pomoc zatwierdzona przez Radę, zważywszy na jej wyjątkowy charakter, stanowiła maksymalną kwotę możliwą do przyznania w tym kontekście, tj. ekwiwalent pomocy w 100%, dodanie odroczenia płatności wiązałoby się z automatycznym zastosowaniem przepisów art. 3 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007, co oznacza, że ekwiwalentu odroczenia nie można uznać za podlegający zakresowi tego rozporządzenia i że w związku z tym stanowi on pomoc państwa. Jego zgodność z rynkiem wewnętrznym należy ocenić w świetle przepisów dotyczących konkurencji obowiązujących w momencie przyznania odroczenia, tak samo jak w odniesieniu do nowej pomocy wynikającej z naruszenia decyzji 2003/530/WE.

VI.2 Zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym

(43) Przepisy dotyczące konkurencji, które miały zastosowanie w momencie przyznania pomocy, są zawarte w wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013.

(44) Stanowisko władz włoskich przedstawione w piśmie przesłanym drogą elektroniczną w dniu 26 kwietnia 2012 r. opierało się na argumentach, że odroczenie płatności powinno się postrzegać jako część programu *de minimis*. W związku z tym władze włoskie nie dostarczyły żadnego wyjaśnienia zgodności odroczenia płatności i nowej pomocy wykraczającej poza ramy decyzji 2003/530/WE z rynkiem wewnętrznym, w świetle przepisów określonych w wyżej wymienionych wytycznych.

(45) Komisja nie dysponuje więc żadnymi nowymi informacjami, które pozwoliłyby wyjaśnić jej wątpliwości, które wyraziła w momencie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu. Pomoc związana z odroczeniem płatności oraz, w związku z tym, nowa pomoc wynikająca z naruszenia decyzji 2003/530/WE, stanowią jednostronną pomoc, której celem jest wyłącznie poprawa sytuacji finansowej producentów, bez wpływu na rozwój sektora. Tak więc to pomoc operacyjna jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu pkt 15 wyżej wymienionych wytycznych.

VI.3 Odzyskanie kwot

Potrzeba zniesienia pomocy

(46) Zgodnie z Traktatem i orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, jeśli okaże się, że pomoc jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, Komisja jest uprawniona do podjęcia decyzji o tym, czy dane państwo musi znieść czy zmienić pomoc⁽¹⁾. Orzecznictwo Trybunału

Sprawiedliwości stanowi również, że celem ciążącego na państwie obowiązku zniesienia pomocy, która według Komisji jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, jest przywrócenie poprzednio istniejącej sytuacji. W tym kontekście Trybunał oświadczył, że cel ten zostaje osiągnięty w momencie, gdy odbiorca spłaci kwotę mu przyznaną, co spowoduje utratę korzyści uzyskanej nad konkurentami rynkowymi i tym samym przywróci sytuację sprzed przyznania pomocy⁽²⁾.

(47) Zgodnie z tą linią orzecznictwa art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽³⁾ stanowi, że w przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, by zainteresowane państwo członkowskie podjęło wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy od beneficjenta (w przedmiotowej sprawie od wszystkich beneficjentów, którzy skorzystali z odroczenia płatności).

(48) Włochy są zatem zobowiązane do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania od beneficjentów pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym. Zgodnie z pkt 42 zawiadomienia Komisji pt. „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwu członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem”⁽⁴⁾ Włochy mają cztery miesiące od wejścia w życie niniejszej decyzji na jej wdrożenie. Kwoty do odzyskania są powiększone o odsetki obliczone na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁵⁾.

(49) Niniejsza decyzja ma zostać wykonana niezwłocznie, w szczególności w odniesieniu do odzyskania całej przyznanej indywidualnej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym.

Korzyści i kwoty do odzyskania

(50) Biorąc pod uwagę bardzo specyficzny kontekst, w którym pomoc została przyznana (pomoc została dodana do programu tworzącego pakiet zatwierdzony przez Radę), oraz konsekwencje przyznania pomocy (naruszenie decyzji 2003/530/WE przez strony, które skorzystały z odroczenia płatności, podczas gdy pomoc została już zatwierdzona, w drodze wyjątku, na mocy decyzji), od stron, które skorzystały z odroczenia płatności, powinno się odzyskać:

⁽¹⁾ Sprawa C-70/72 *Komisja przeciwko Niemcom*, [1973] Rec. s. I-813, pkt 13.

⁽²⁾ Sprawy połączone C-278/92, C-279/92 i C-280/92 *Hiszpania przeciwko Komisji*, [1994] Rec. s. I-4103, pkt 75, sprawa C-75/97 *Belgia przeciwko Komisji* [1999] Rec. s. I-30671, pkt 64–65

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

- a) odsetki związane z odroczeniem uiszczenia raty opłaty należnej do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz wszelkie odsetki za zwłokę narosłe do dnia odzyskania;
- b) należne odsetki od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2004, 2005, 2006, 2007, 2008 i 2009 (kapitał na te roczne raty został wpłacony przed odroczeniem płatności, które doprowadziło do naruszenia decyzji 2003/530/WE), oraz odsetki za zwłokę narosłe do dnia odzyskania;
- c) należne odsetki od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2011 i 2012 (z żadnych informacji nie wynika, że kapitał nie został wpłacony w wyznaczonym terminie), oraz odsetki za opóźnione płatności narosłe do dnia odzyskania;
- d) kapitał i odsetki związane z rocznymi ratami, które należy uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017, przy czym ostateczną datę harmonogramu spłat ustala się zgodnie z decyzją 2003/530/WE.

Ocena uwag przedstawionych przez zainteresowane strony w sprawie odzyskania

- (51) Znaczenie przypisywane przez władze włoskie niskiej wartości kwot do odzyskania oraz ryzyko wnoszenia nowych odwołań do sądów krajowych przez producentów nie zmienia faktu, że pomoc państwa, która nie spełnia warunków skorzystania z odstępstw przewidzianych w art. 107 Traktatu i która w związku z tym jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, powinna zostać odzyskana od beneficjentów w celu przywrócenia sytuacji konkurencyjnej sprzed udzielenia pomocy. Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości faktycznie wskazuje, że zaniechanie bezprawnej pomocy, która została uznana za niezgodną z jednolitym rynkiem, jest logiczną konsekwencją takiej bezprawności, ponieważ wyłącznym celem zwrotu pomocy jest przywrócenie wcześniej istniejącej sytuacji⁽¹⁾. Przywrócenie wcześniej istniejącej sytuacji następuje w momencie zwrotu bezprawnej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym przez beneficjenta oraz w rezultacie pozbawienia go wcześniej istniejącej przewagi nad konkurentami rynkowymi. W takich przypadkach sytuacja sprzed udzielenia pomocy została więc przywrócona⁽²⁾.

- (52) Ponadto, jeśli chodzi o niską wartość kwot do odzyskania, władze włoskie wydają się ograniczać zakres zwrotu wyłącznie do odsetek, które należy dodać do rocznej płatności za rok podlegający odroczeniu. Jednak zwrot, który dotyczy wyłącznie podmiotów, które faktycznie skorzystały z odroczenia płatności, musi obejmować całą pomoc zadeklarowaną jako niezgodną, plus wszelkie należne odsetki (zob. motywy 50 powyżej).
- (53) Wreszcie argumentu, że producenci mogą odwoływać się do sądów krajowych, nie można uznać za istotny, ponieważ zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości sama możliwość wystąpienia wewnętrznych trudności, nawet tych nie do pokonania, nie może uzasadniać niespełnienia przez państwo członkowskie jego obowiązków wynikających z prawa Unii⁽³⁾.
- (54) Włochy mogły jednak zastosować reguły *de minimis* obowiązujące w sektorze rolnym w odniesieniu do zwrotu indywidualnej pomocy przez beneficjentów, którzy spełnili wszystkie wymogi określone w rozporządzeniu *de minimis* (rozporządzenie (WE) nr 1535/2007) obowiązującym w momencie przyznania bezprawnej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym. Zgodnie z pkt 49 zawiadomienia Komisji „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem”⁽⁴⁾ w przypadku programów pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem państwo członkowskie będzie musiało dokładnie przeanalizować każdy indywidualny przypadek przyznania pomocy w ramach danego programu. Aby określić dokładną kwotę pomocy, którą należy odzyskać od każdego beneficjenta w ramach danego programu, Włochy będą musiały określić, w jakim stopniu pomoc została przyznana na konkretny projekt, który w momencie przyznawania pomocy spełniał wszystkie warunki rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych, lub w ramach programu pomocy zatwierdzonego przez Komisję. W takich przypadkach państwo członkowskie może również zastosować odpowiednie kryteria *de minimis* mające zastosowanie w dniu przyznawania bezprawnie pomocy i pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem, będącej przedmiotem decyzji o odzyskaniu kwot, zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczącego stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa⁽⁵⁾. Zgodnie z tym kryterium pomoc indywidualna przyznana w ramach tego środka nie stanowi pomocy dla beneficjentów, którzy w momencie jej przyznania spełniali warunki określone w obowiązującym rozporządzeniu *de minimis* (rozporządzeniu (WE) nr 1535/2007).

⁽¹⁾ Postanowienie z dnia 12 grudnia 2012 r., sprawa T-260/00 - *Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca i inni przeciwko Komisji*, dotychczas nieopublikowana, pkt 55.

⁽²⁾ Sprawa C-348/93 z dnia 4 kwietnia 1995 r., *Komisja przeciwko Włochom* [1995] Rec. s. I-673, pkt 27.

⁽³⁾ Orzeczenie z dnia 19 maja 1999 r. w sprawie C-6/97 *Włochy przeciwko Komisji* [1999] Rec. s. I-2981, pkt 34.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

VI.4 Ocena uwag przedstawionych przez zainteresowane strony w sprawie innych postępowań

- (55) Jeśli chodzi o uwagi przedstawione przez pierwszą zainteresowaną stroną (motyw 22), Komisja pragnie podkreślić, że odroczenie płatności zgodnie z art. 40a ustawy nr 122/2010 w odniesieniu do jednej raty płatnej w ramach dodatkowego programu płatności ratalnych ustanowionego na mocy ustawy nr 33/2009, nie podlega postępowaniom przewidzianym w przedmiotowej decyzji, ponieważ nie dotyczy ono dodatkowego programu płatności ratalnych ustanowionego na mocy decyzji Rady 2003/530/WE.
- (56) Jeśli chodzi o uwagi przedstawione przez dwie pozostałe zainteresowane strony w sprawie ustawy z mocą dekretu nr 16/2012 (motyw 24 i 26), Komisja obecnie przeprowadza ich analizę. Jest jednak zdania, że należy je przeanalizować oddzielnie ze względu na skuteczność administracyjną, co wynika między innymi z tego, że połączenie dwóch postępowań poprzez ich rozszerzenie oraz zastosowanie wszystkich powiązanych formalności administracyjnych znacznie opóźniłoby zakończenie postępowań przewidzianych w przedmiotowej decyzji.

VII. KONKLUZJA

- (57) Komisja stwierdza, że Włochy bezprawnie wdrożyły odroczenie płatności, o których mowa, co spowodowało również bezprawność pomocy, do której się ono odnosi (zob. motyw 13 tiret drugie powyżej), oraz nowego systemu pomocy wynikającego z naruszenia decyzji 2003/530/WE (zob. motyw 13 tiret trzecie). W rezultacie żadnej pomocy nie można uznać za zgodną z jednolitym rynkiem, ponieważ władze włoskie nie dostarczyły żadnych informacji, które wskazywałyby na taką zgodność na mocy przepisów dotyczących konkurencji obowiązujących w sektorze rolnym (zob. motywy 43–45). (Władze włoskie stwierdziły jedynie, że odroczenie płatności należy rozpatrywać indywidualnie, tj. bez uwzględnienia wpływu na decyzję 2003/530/WE, i że można by je uznać za podlegające zasadzie *de minimis*). Komisja nie była zatem w stanie rozwiązać wątpliwości, które już wyraziła poprzez wszczęcie postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu.
- (58) Pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym powinno się odzyskać wraz z odsetkami od beneficjentów, innymi słowy od podmiotów, które faktycznie skorzystały z odroczenia płatności, o których mowa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Odroczenie uiszczenia opłaty wyrównawczej od mleka należnej do dnia 31 grudnia 2010 r., wprowadzone jako ust.

12k art. 1 ustawy z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. na mocy ustawy nr 10/2011 i stosowane przez Włochy niezgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowi pomoc państwa, która jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

2. Pomoc wynikająca z niespełnienia warunków określonych w decyzji 2003/530/WE, ustanowiona poprzez odroczenie płatności, o którym mowa w art. 1, i stosowana przez Włochy niezgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

Artykuł 2

1. Włochy są zobowiązane do odzyskania od beneficjentów odroczenia, o którym mowa w art. 1 ust. 1, pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, o której mowa w art. 1 ust. 1 i 2.

2. Kwoty do odzyskania obejmują odsetki naliczone od dnia, w którym kwoty te zostały przekazane do dyspozycji beneficjentów, do czasu ich odzyskania.

3. Odsetki są naliczane narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia (WE) nr 794/2004.

4. Odzyskanie, które dotyczy wyłącznie tych stron, które faktycznie skorzystały z odroczenia płatności, o którym mowa w art. 1, i które w związku z tym skorzystały z pomocy, o której mowa w art. 2, stosuje się do:

- a) odsetek związanych z odroczeniem uiszczenia raty opłaty należnej do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz wszelkich odsetek za zwłokę narosłych do dnia odzyskania;
- b) należnych odsetek od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2004, 2005, 2006, 2007, 2008 i 2009 (kapitał na te roczne raty został wpłacony przed odroczeniem płatności, które doprowadziło do naruszenia decyzji Rady), oraz odsetek za zwłokę narosłych do dnia odzyskania;
- c) należnych odsetek od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2011 i 2012 (z żadnych informacji nie wynika, że kapitał nie został wpłacony w wyznaczonym terminie), oraz odsetek za opóźnione płatności narosłe do dnia odzyskania;
- d) kapitału i odsetek związanych z rocznymi ratami, które należy uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017, przy czym ostateczną datę harmonogramu spłat ustala się zgodnie z decyzją Rady.

5. Pomoc indywidualna przyznana w ramach programu, o którym mowa w art. 1, nie stanowi pomocy, jeżeli w momencie przyznania pomocy była ona zgodna z warunkami określonymi w rozporządzeniu przyjętym na mocy art. 2 rozporządzenia (WE) nr 994/98 mającego zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

Artykuł 3

1. Odzyskanie pomocy, o której mowa w art. 1, odbywa się w sposób natychmiastowy i skuteczny.
2. Włochy zapewniają wykonanie niniejszej decyzji w ciągu czterech miesięcy od daty jej notyfikacji.

Artykuł 4

1. W ciągu dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Włochy dostarczają Komisji następujące informacje:
 - a) wykaz beneficjentów, którzy otrzymali pomoc w ramach programów, o których mowa w art. 1, oraz całkowitą kwotę otrzymaną przez każdego z nich w ramach przedmiotowego programu;
 - b) całkowitą kwotę (część kapitałową i odsetki) do odzyskania od każdego beneficjenta w przypadku pomocy, której nie można objąć zasadą *de minimis*;

c) szczegółowy opis środków już podjętych i zaplanowanych w celu wykonania niniejszej decyzji;

d) dokumenty potwierdzające, że beneficjenci zostali zobowiązani do zwrotu pomocy.

2. Włochy informują Komisję o postępie w stosowaniu środków krajowych służących wykonaniu niniejszej decyzji aż do chwili całkowitego odzyskania pomocy przyznanej w ramach programów, o których mowa w art. 1. Na wniosek Komisji Włochy bezzwłocznie przekazują jej informacje na temat środków już podjętych oraz zaplanowanych w celu wykonania niniejszej decyzji. Dostarczają także szczegółowe informacje dotyczące kwot pomocy i odsetek dotychczas zwróconych przez beneficjentów.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 lipca 2013 r.

W imieniu Komisji
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji